

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.M.**
skazanego z art. 157 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 grudnia 2024 r.,
kasacji wniesionej przez dwóch obrońców skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 843/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu
z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 650/20,
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację obu obrońców jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 650/20 Sąd Rejonowy w Inowrocławiu uznał M.M. za winnego tego, że:

1. w dniu 4 listopada 2018 r. w I. w mieszkaniu przy ul. [...] szarpał żonę M.M.1 za odzież, zepchnął ją ze schodów, a następnie wciągnął z powrotem do mieszkania, ciągnął za włosy, rzucał nią o podłogę, bił otwartą ręką, a potem

pięścią po głowie i twarzy, w wyniku czego wyżej wymieniona doznała obrażeń w postaci złamania trzonu żuchwy po stronie lewej oraz na wysokości prawego kąta żuchwy, stłuczenia okolicy podbródka, otarcia naskórka okolicy zewnętrznej biodra lewego, które naruszyły czynności ciała pokrzywdzonej na okres przekraczający 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M.M. nawiazkę w kwocie 5.000 złotych;

2. w okresie od przełomu stycznia/lutego 2019 r. do 15 maja 2019 r. w I. w mieszkaniu przy ul. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną M.M.1 w ten sposób, że w trakcie kłótni popychał ją i szarpał, ponadto wyzywał wulgarnie, groził uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia, domagał się częstych kontaktów seksualnych, a także kilka razy używając przemocy lub groźby jej użycia doprowadził M.M.1 - wbrew jej woli - do obcowania płciowego, w tym do stosunków oralnych, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37 b k.k. wymierzył mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz karę dwóch lat ograniczenia wolności, polegającą - na podstawie art. 34 § 1a pkt. 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. - na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym.

Na mocy art. 87 § 2 k.k. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu nie orzekł kary łącznej.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacjami obrońców oskarżonego M.M. W konsekwencji rozpoznania tych zwyczajnych środków zaskarżenia Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, wyrokiem z dnia 28 marca 2024 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 843/23 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 650/20, w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt. II;
2. w pkt 1.2 oskarżonego M.M. uznał za winnego tego, że od przełomu stycznia/lutego 2019 r. do 15 maja 2019 r. w I. w mieszkaniu przy ul. [...] znęcał

się fizycznie i psychicznie nad żoną M.M.1 w ten sposób, że w trakcie kłótni popychał ją i szarpał, ponadto wyzywał wulgarnie, groził uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia tj. występkę z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności;
4. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
5. wymierzył oskarżonemu opłatę za obie instancje i obciążył go kosztami procesu.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wnieśli obrońcy skazanego M.M. - adw. K.W. z dnia 6 czerwca 2024 r. i adw. K.K. z dnia 10 czerwca 2024 r. Adw. K.W. zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości co do winy zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepełne i nierzetelne rozpoznanie zarzutów apelacyjnych podniesionych w złożonych przez obrońców skazanego apelacjach, a przejawiające się w lakonicznym, powierzchownym i niepełnym odniesieniu się do zarzutów i wniosków apelacyjnych, bez rzetelnej ich analizy lub też powieleniu stanowiska Sądu pierwszej instancji, które było przedmiotem zaskarżenia apelacją, co skutkowało tym, iż w niniejszej sprawie miał miejsce tzw. efekt przeniesienia w następstwie niedostrzeżenia istniejących uchybień wyroku Sądu pierwszej instancji, a tym samym Sąd drugiej instancji *de facto* nie dokonał kontroli instancyjnej wyroku pierwszej instancji;
2. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 449a § 1 k.p.k. poprzez nierzetelne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego dot. naruszenia przez Sąd pierwszej instancji drugiego ze wskazanych przepisów i w konsekwencji:
 1. niewłaściwe zastosowanie art. 449a § 1 k.p.k. i zwrócenie przez Sąd odwoławczy akt Sądowi pierwszej instancji celem uzupełnienia uzasadnienia, o kwestie, które w pierwotnie sporządzonym uzasadnieniu w ogóle się nie

znalazły (Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia nie umieścił wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz całkowicie pominął okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary), podczas gdy zgodnie z art. 449a § 1 k.p.k. uzupełnienie uzasadnienia może dotyczyć wyłącznie treści zawartych w uzasadnieniu w tym zakresie, w jakim zostało ono sporządzone, zaś uzupełnienie zakresu uzasadnienia o inne części wyroku możliwe jest wyłącznie w przypadkach przewidzianych w art. 423 k.p.k., co na kanwie rzeczony sprawy nie ma miejsca;

2. niedokonanie kontroli instancyjnej wyroku pierwszej instancji, co jest skutkiem nierzetelnego rozpoznania wskazanych w apelacjach obrońców zarzutów poprzez zwrócenie przez Sąd Odwoławczy akt Sądowi pierwszej instancji celem uzupełnienia uzasadnienia, podczas gdy Sąd pierwszej instancji nie dokonał uzupełnienia pierwotnie sporządzonego uzasadnienia, gdyż - po zwróceniu akt przez Sąd Odwoławczy - obrońcom skazanego doręczone zostało uzasadnienie, które znajdowało się w aktach postępowania

I-instancyjnego już przed wywiedzeniem rzeczonych apelacji i przekazaniem tychże akt Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy celem rozpoznania wniesionych apelacji, a co więcej tożsame pismo („uzasadnienie”) Sąd pierwszej instancji doręczył obrońcom skazanego po doręczeniu pierwotnie sporządzonego uzasadnienia również przed przekazaniem akt Sądowi Odwoławczemu jako „uzasadnienie właściwe”;

3. niezależnie od powyższego Sąd Odwoławczy dokonał również naruszenia prawa procesowego poprzez zwrócenie akt Sądowi pierwszej instancji wbrew obowiązującym przepisom prawa i umożliwienie Sądowi pierwszej instancji uzupełnienia uzasadnienia o najistotniejsze z punktu widzenia skutecznego wywiedzenia środka zaskarżenia aspekty po wniesieniu przez obrońców skazanego apelacji, a tym samym Sąd pierwszej instancji, uzupełniając sporządzone pierwotnie uzasadnienie co do podstawy prawnej wyroku oraz okoliczności, które ów Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, miał możliwość zapoznania się z wcześniej sporządzonymi apelacjami, co zaś bezsprzecznie wpływa na rzetelność przeprowadzonego procesu (w

tym dokonanej przez Sąd Odwoławczy kontroli instancyjnej) i narusza fundamentalne prawo skazanego, jakim jest prawo do sądu sensu *largo*;

4. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności co do zeznań pokrzywdzonej, jak i świadków Ź.W. (matki pokrzywdzonej), Z.Ć. (konkubenta matki pokrzywdzonej), a także K.M. (koleżanki pokrzywdzonej) oraz sporządzonej opinii biegłego dra J.Z., wyrażające się w wyprowadzeniu nieuprawnionych wniosków, że:

1. skazany w dniu 4 listopada 2018 r. w I. przy ul. [...] szarpał M.M.1 za odzież, zepchnął ją ze schodów, a następnie wciągnął z powrotem do mieszkania, ciągnął za włosy, rzucał nią o podłogę, bił otwartą ręką, a później pięścią po głowie i twarzy w wyniku czego ww. miała doznać obrażeń, które naruszyły czynności ciała na okres przekraczający 7 dni,

2. M.M. od przełomu stycznia/lutego 2019 r. do 15 maja 2019 r. w I. w mieszkaniu przy ul. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną M.M.1, w ten sposób, że w trakcie kłótni popychał ją i szarpał, ponadto wyzywał wulgarnie, groził uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia;

4. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i 4 k.p.k. poprzez uzupełnienie przez Sąd Odwoławczy postępowania dowodowego poprzez odtworzenie i odczytanie na rozprawie odwoławczej odpowiednio zapisu posiedzenia i zeznań pokrzywdzonej, na których to Sąd Odwoławczy oparł w zasadniczej kwestii swoje rozstrzygnięcia i ustalenia faktyczne, co w efekcie stanowi rażące pogwałcenie prawa do obrony i narusza wprost zasadę bezpośredniości, w tym także poprzez brak zagwarantowania zasady dwuinstancyjności postępowania *meriti*;

5. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 207 § 1 k.k. poprzez uznanie, że skazany od przełomu stycznia/lutego 2019 r. do 15 maja 2019 r. znęcał się psychicznie i fizycznie nad M.M.1, podczas gdy jeśli już dochodziło do jakichkolwiek *prima*

facie nagannych zachowań, to miały one wzajemny charakter, z uwagi na obyczaje stron, a zatem przypisanie M.M. owego czynu zostało dokonane przy dekompletacji znamion tegoż.

Jednocześnie Autor kasacji wniósł o:

1. uniewinnienie M.M. od przypisanego mu czynu;
2. ewentualnie, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi *meriti*.

Adw. K.K. również zaskarżył wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 28 marca 2024 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 843/23 w całości, zarzucając temu rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 499a § 1 k.p.k. w zw. z art. 455a k.p.k. oraz w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez niewłaściwe (nierzetelne) rozpoznanie wniosku sformułowanego w apelacji obrońcy z dnia 14 czerwca 2023 r. o zaniechanie możliwości uzupełnienia doręczonego uzasadnienia przez Sąd pierwszej instancji i tym samym niezasadne zastosowanie art. 449a § 1 k.p.k., z jednoczesnym pominięciem, iż uzasadnienie Sądu pierwszej instancji jako w przeważającej części nieistniejące, nie zostało „uzupełnione,” a w istocie zostało „stworzone” od początku, a Sąd Rejonowy redagując owo uzasadnienie, miał możliwość zapoznania się z merytorycznymi zarzutami apelacyjnymi, stawianymi przez obrońców w złożonych środkach zaskarżenia, co w konsekwencji naruszyło istotę postępowania apelacyjnego, zasadę dwuinstancyjności postępowania i dewolutywności apelacji, a także gwarancję oskarżonego do sprawiedliwego procesu.

Formułując powyższy zarzut adw. K.K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi *meriti*.

W odpowiedzi na kasację (zawartą w dwóch pismach procesowych) Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońców skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie tej części uzasadnienia należy przypomnieć pierwszemu ze skarżących, że kasacja nie może być traktowana jako środek prowadzący do ponowienia zwykłej kontroli instancyjnej, a analiza nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, że jego autor próbuje nakłonić Sąd Najwyższy do przeprowadzenia kolejnej kontroli apelacyjnej, co nie tylko nie jest uprawnione ale wręcz niedopuszczalne, ponieważ Sąd Najwyższy jest sądem badającym prawidłowość zastosowania prawa, a nie ustalania faktów.

Całkowicie bezzasadny jest sformułowany w pkt. 1 kasacji adw. K.W. zarzut kwestionujący prawidłowość przeprowadzonej w niniejszej sprawie kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy poprawnie dokonał sprawdzenia prawidłowości wyroku Sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie, którego konsekwencją była jego częściowa korekta oraz utrzymanie tego orzeczenia w mocy w pozostałym zakresie. Powody tego rozstrzygnięcia zostały w ocenie Sądu Najwyższego, także prawidłowo opisane w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji. Sąd *ad quem*, rozpoznając zarzuty podniesione w apelacji obrońcy skazanego poddał analizie i ocenił – w kontekście wszystkich, przeprowadzonych dowodów – materiał dowodowy zgromadzony w analizowanej sprawie, a kwestionowany przez skarżącego. Ocena tego materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całokształt tego materiału ujawnionego na rozprawie i jako taka korzysta z ochrony jaką daje art. 7 k.p.k. Skarżący zaś polemizuje w treści kasacji z prawidłowo dokonaną kontrolą instancyjną prezentując w jej uzasadnieniu własną ocenę dotyczącą przypisania przez Sądy obu instancji odpowiedzialności karnej M.M.

Odnosząc się do ujętego w kasacji adw. K.K. oraz w pkt. 2 lit. a-c kasacji adw. K.W. problemu dotyczącego rzekomego rażącego naruszenia przepisu art. 449a § 1 k.p.k. należy wskazać, co następuje. Analiza akt sprawy pozwala bezspornie stwierdzić, że w rozpoznanej sprawie pierwotne uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, to jest Sądu pierwszej instancji, nie spełniało wymogów z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., ponieważ nie zawierało w ogóle wskazania jakie fakty Sąd ten uznał za udowodnione lub nieudowodnione, a nadto nie zawierało

również wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Co więcej, nie wskazywało okoliczności jakie Sąd ten wziął pod uwagę wymierzając karę oskarżonemu M.M. Zgodzić należy się także ze stwierdzeniem, że opisane braki stanowiły bez wątpienia istotną trudność w dokonaniu oceny zapadłego rozstrzygnięcia jak również wymierzonej oskarżonemu kary. Braki te, jak trafnie zauważył prokurator formułując odpowiedź na kasację, nie miały jednakże wpływu na treść wyroku. Ocena zgromadzonych przez Sąd pierwszej instancji dowodów, jak również podstawy wymierzonej oskarżonemu M.M. kary została dokonana w dniu ogłoszenia wyroku, w ustnych motywach tego rozstrzygnięcia. Braki pisemnego uzasadnienia zostały następnie uzupełnione i nie mogą stanowić samoistnej przyczyny uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Nie pozbawiały bowiem oskarżonego M.M. możliwości zaskarżenia orzeczenia, czy też merytorycznej kontroli tego rozstrzygnięcia. Słusznie argumentował zatem Sąd odwoławczy wskazując, że „uzasadnienie wyroku sporządzone w wadliwy sposób, z uwagi na to, że ma miejsce po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia. (...) Sąd odwoławczy w związku z zarzutami apelacyjnymi obrońców oskarżonego, aby umożliwić skarżącemu realizację prawa do skutecznego środka odwoławczego na podstawie art. 449a §1 k.p.k. zwrócił akta sprawy Sądowi pierwszej instancji celem uzupełnienia uzasadnienia wyroku (...)”. W konsekwencji uzupełnienia zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji obrońcy oskarżonego uzyskali także prawo do uzupełnienia wniesionych w sprawie apelacji i z prawa tego skorzystali.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury zwrócenie sprawy w celu uzupełnienia uzasadnienia w określonej części może nastąpić w sytuacji procesowej, w której bez uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd *ad quem* nie jest w stanie prawidłowo wypełnić funkcji kontrolnych w odniesieniu do zaskarżonego wyroku. Mowa tutaj jednak o uzupełnieniu pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, a nie o ich korekcie, czyli dokonywaniu zmian merytorycznych, czy tym bardziej o sporządzenie go w całości, w kwestiach najbardziej dla rozstrzygnięcia istotnych, a więc w części dotyczącej dokonania ustaleń faktycznych i oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 września 2022 r., o sygn. akt II AKa 66/22).

Tak też postąpił w tej sprawie sąd *a quo*, wobec powyższego wskazane zarzuty nie mogły spotkać się z uznaniem Sądu Najwyższego. W odniesieniu do sformułowanego w powiązaniu z przanalizowanym już wyżej problemem, zarzutu naruszenia art. 140 k.p.k. poprzez doręczenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wyłącznie jednemu z obrońców, wskazać należy – podzielając pogląd prokuratora w odpowiedzi na kasację, że zgodnie z treścią art. 142 k.p.k., w przypadku doręczenia – pomimo niezachowania przepisów rozdziału 15, pismo uważa się za dokonane, jeżeli osoba, dla której pismo było przeznaczone, oświadczy, że pismo to otrzymała. Jak przyjmuje się w piśmiennictwie do uznania, że pismo doręczono adresatowi wystarczająca jest forma dorozumiana, np. wywiedzenie środka zaskarżenia od orzeczenia (M. Kurowski, *Komentarz do art. 142 k.p.k.* (w:) D. Świecki (red.) *Kodeks postępowania karnego. Tom 1. Komentarz aktualizowany*, Warszawa 2024, s. 555.). W przedmiotowej sprawie, kasacja od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy złożona przez obrońcę skazanego, tj. adw. K.W., została przyjęta. Wobec powyższego, uznać należy, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało skarżącemu skutecznie doręczone, a co za tym idzie - powyższy zarzut również nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można przy tym zapomnieć, że braki uzasadnienia sądu *meriti*, stosowanie do treści art. 455a k.p.k., nie mogą stać się podstawą uchylenia wyroku sądu *a quo*. Co więcej, przy obecnym modelu postępowania odwoławczego Sąd odwoławczy dokonuje kontroli instancyjnej w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie przez Sąd pierwszej instancji lub uzupełnione na etapie postępowania przed Sądem drugiej instancji, w związku z czym nawet brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozbawia tego Sądu ani nie uniemożliwia, z zachowaniem zasady dwuinstancyjności, dokonania prawidłowej kontroli apelacyjnej.

W odniesieniu do zarzutu sformułowanego w pkt. 3 kasacji dotyczącego dokonania nierzetelnej oceny dowodów w szczególności co do zeznań pokrzywdzonej, jak i świadków Ź.W. (matki pokrzywdzonej), Z.Ć. (konkubenta matki pokrzywdzonej), a także K.M. (koleżanki pokrzywdzonej) oraz sporządzonej opinii biegłego dra J.Z., stwierdzić należy, że zarzut ten jest bezzasadny w sposób

oczywiście. Sąd drugiej instancji w sposób całościowy i odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów, logice i przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie przekroczył ram swobodnej oceny dowodów. Zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w części po dokonaniu wnikliwej oceny zebranych dowodów. Sąd odwoławczy podkreślił w swym uzasadnieniu, że opinia biegłego dra J.Z., była kategoryczna i konsekwentna. Skarżący zdaje się także nie dostrzegać – co podkreślił Sąd drugiej instancji dokonując kontroli rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Inowrocławiu – gdy słusznie stwierdził w treści uzasadnienia w odniesieniu do zeznań pokrzywdzonej i pozostałych świadków, że „(...) O tym, że została pobita przez oskarżonego powiedziała od razu K.S., a następnie koleżance K.M., matce Ź.W. i konkubentowi matki Z.Ć. Oczywistym przy tym pozostaje to, że osoby te przebieg zdarzenia znają tylko z relacji pokrzywdzonej. Tym niemniej jednak podczas pobytu pokrzywdzonej w szpitalu w B. oskarżony, co wynika z zeznań świadków K.M., Ź.W. i Z.Ć., w ich obecności przyznał, że to on pobił pokrzywdzoną i twierdził przy tym wyłącznie, że był to jednorazowy incydent, nie chciał tego zrobić, był pod wpływem alkoholu i zapewniał, że taka sytuacja nigdy się nie powtórzy. Prosił również Ź.W., aby nie powiadamiać policji. (...)”. Wobec powyższego zarzut sformułowany przez skarżącą w pkt. 3 kasacji stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z prawidłowo dokonaną oceną wskazanych dowodów i ustaleniami dokonanymi w oparciu o te dowody, zaaprobowane przez Sąd drugiej instancji.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut ujęty w pkt. 4 kasacji adw. K.W. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 marca 2024 r., w oparciu o art 185c § 2 k.p.k., odczytano protokół przesłuchania świadka M.M.1 oraz odtworzono nagranie z przesłuchania tej pokrzywdzonej. W związku z odczytanymi i ujawnionymi zeznaniami pokrzywdzonej, obrońca oskarżonego — adw. K.W. wniósł o sporządzenie transkrypcji z nagrania. Jednakże Sąd na podstawie art 193 § 1 k.p.k. *a contrario* nie uwzględnił wniosku, ponieważ treść zeznań świadka wynika z nagrania odtworzonego na rozprawie i nie są wymagane wiadomości specjalne, celem ustalenia ich treści. Ponadto strony oświadczyły, że nie składają innych wniosków dowodowych. Sąd odwoławczy w obecności stron postępowania, przeprowadził powyższe czynności, a następnie umożliwił stronom złożenie

stosownych wniosków dowodowych. Dokonał własnych ustaleń faktycznych na podstawie odczytanych i ujawnionych zeznań pokrzywdzonej, które to czynności nie zostały przeprowadzone w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Wbrew twierdzeniom obrońcy postępowanie Sądu Odwoławczego w tym zakresie nie stanowiło rażącego pogwałcenia prawa do obrony i nie naruszało wprost zasady bezpośredniości, w tym także poprzez brak zagwarantowania zasady dwuinstancyjności postępowania *meriti*. Sąd drugiej instancji dochował trybu ochronnego w zakresie przesłuchania pokrzywdzonej czynem z art. 197 k.k., wykazując poszanowanie procedury w tym zakresie.

Przechodząc zarzutu z pkt. 5 rację należało przyznać prokuratorowi, który w odpowiedzi na kasację zauważył, że na taką konstatację jaką proponuje skarżący nie pozwalają zgromadzone w sprawie dowody. Zarzut ten stanowi w istocie swej polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd, będąc *de facto* zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku. Sąd drugiej instancji trafnie ujął w uzasadnianiu swego rozstrzygnięcia, że „oskarżony wyzywając żonę wulgarnie, popychając ją i szarpiąc w trakcie kłótni, jak również wypowiadając pod jej adresem groźby niewątpliwie jak słusznie ustalił sąd *meriti* zrealizował znamiona występków znęcania się nad nią. Pokrzywdzona czuła się poniżana i obawiała się oskarżonego czego skutkiem było to, że 15 maja 2019 r. od niego uciekła. Przyjęcie, że nie doszło w tej sprawie do wypełnienia znamion czynu z art. 207 § 1 k.k., wymagałoby ustalenia wskazanej w zarzucie obrońcy wzajemności nagannych zachowań, co w tym wypadku – o czym przekonują wywody zawarte w uzasadnieniu sądu *ad quem* – nie nastąpiło.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć skazanego – na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego, ponieważ Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do zwolnienia skazanego M.M. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od obowiązku pokrycia kosztów sądowych.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

r.g.